

De chef verwaardigde zich haar bagage op te rapen, een beleefdheid, waartoe hij zich anders niet licht vernederde tegenover derde klas passagiers; het meisje deed met moeite een paar stappen, zij helde geheel achterover.

„Niet zoo drukken, Jans, niet zoo drukken!” vroeg zij bijna ademloos.

Zij bezweek haast onder de last.

Daar schoot de heer in zijn grijs pak, die tot nu toe met de cigarette in den mond en de armen op den rug onverschillig het tooneel had aangekeken, toe, nam het kleine meisje in zijn stevige armen, en nog vóór de oudste van haar verbazing be-

komen was, droeg hij het kind naar buiten, in een der wagens van den stoomtram.

Rose-Marie, thans alleen belast en beladen met haar pakken, was in een oogenblik weer op haar post naast het bleke zusje en met een dankbaren blik op haar helper gericht, zeide zij eenvoudig:

„Ik dank u vriendelijk, mijnheer.”

De andere zag haar verbaasd aan en dacht:

„Is dat nu hetzelfde meisje van zooeven?”

De erkentelijkheid had elken boozen trek van haar gezichtje gewischt; de uitdrukking van haar oogen was smeltend, vleiend, er lag een droevige en tegelijk blijde glans op haar lippen, 't scheen zelfs of zij veel blanker dan zooeven geworden was.

De reiziger had zooeven niets opmerkenswaard gevonden in haar voorkomen, nu zou hij er ook nog niets in hebben gezien; het was alleen het verschil tusschen het meisje van daarstraks en van nu dat zijn aandacht en belangstelling opwekte.

Rosa-Marie vermoedde echter niet dat zij iets bijzonders aan zich had; na haar dankje gezegd te hebben, was haar eenige zorg voor het oogenblik haar zusje een gemakkelijke plaats te bezorgen, de doeken werden handig op elkaar gestapeld, links en rechts geschikt.